

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

*Ἡμαρτημένα καὶ προσθήκαι εἰς τὴν μελέτην
«Δύο ἔγγραφα ἐκ Φιλιππουπόλεως»*

Σελ. 326, στίχ. 8 ἐλεγχόμενος γραπτέον ἐλεγχόμενον
» 327 » 10 ἀπεδείκνυε » ἐπεδείκνυε.

Σελ. 330 σημ. 3. Ἡ λ. πιθανώτερον ἐκληπτέα ἀντὶ τῆς *ἐδξνεβῆς* (= ξένος), ὅποτε τίθεται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν προηγουμένην λ. ξένος. Οὐδαμῶς ὁμως ἀποκλείεται καὶ ὑπολανθάνουσα διάκρισις τῶν δύο λέξεων, τῆς μὲν δηλούσης τὸν πάντη ἐν τῇ πόλει ξένον, τὸν πόρρωθεν ἐρχόμενον, τὸν Ἀνατολίτην, τῆς δὲ τὸν ἐκ τῶν πλησιοχώρων κομῶν καὶ κομποπόλεων ἐγκαθιστάμενον εἰς Φιλιππούπολιν, οἷοι ᾤσαν οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητευομένων (τζιράκια).

Σελ. 341 στίχ. 17 Πετριτζιονίτση γραπτέον Πετριτζιονίτσης
» » σημ. 4 Καρέτσα Παρέτσα
» 342 στίχ. 31 Γιόντους Γιόντος
» 343 » » ὑπὸ τοῦ πατρ. » ἀπὸ τοῦ πατρ.
» 345 » 10 καταστάσεως καταστάσης
» » σημ. 1 τῇ Ρωμανίᾳ » τῇ Ρωμανίᾳ
» » » » Maypotschulft » Maypotschafft
» » » » zu deuer » zu dem

Σελ. 346 στίχ. 30. Ὑπὸ τὴν λ. *οἰκοδομηθέντι* τεθείσθω ὡς σημείωσις ὁ τὸδε : Ὁ ἐν τῇ προαστείῳ τῆς πόλεως Καρσί—*akā* βουλγαρικὸς ναὸς ἠγέρθη δαπάνῃ τοῦ Ἑλλήνος Ἡπειρώτου τζορμπιτζῆ Δημητρίᾳ Μήτσορα, τυγχάνοντος τότε ἐπιτρόπου τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ρήλας, Th. Manew, Panajurischte, negonoto zacelvane, bitie i vyzstanie (= τὸ Πανηγυράκι, ὁ συνοικισμὸς του, τὰ ἦθη καὶ ἡ ἐπανάστασις). Plovdiv, ἔτ. 1906, σελ. 17.

Σελ. 349 σημ. 3 ot γραπτέον of
» » » » voyage » voyage
» 351 στίχ. 1 Πέτβος » Πέτκος
» 355 » 1 Γιάγκου » Σοντάγιον

Σελ. 356. στίχ. 14. Ὑπὸ τὴν λ. *παρισία* τεθείσθω ὡς σημείωσις. «Ἡ λ. ἀλλαχοῦ τῶν ἀρχείων γράφεται ἐσφαλμένως καὶ *παρουσία*. Εἶναι ἀντὶ τῆς λ. *παρρησία*. Ὡς φαίνεται δὲ ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐπὶ τῆς Γοδόπης μονῆς τῶν ἀγ. Ἀναργύρων Κουκλένης, ἀρχιμανδρι-

του Νικοδήμου Φιλιππουπολίτου, ἔτους 1852, δέον νὰ σημαίνει τοὺς ἐν ταῖς μοναῖς δέλτους ἢ δίπτυχα, ἐν οἷς ἀναγράφονται τὰ δνόματα τῶν εὐσεβῶν δωρητῶν, ἅτινα μνημονεύονται κατὰ τὰς ἱεράς τελεαίς. Τὸ χωρίον τῆς προειρημένης διαθήκης, εὐρεθείσης ἐν τοῖς ἐγγράφοις τῆς οἰκογενείας τῶν εὐπατριδῶν Φιλιππουπολιτῶν Γκιουμὺς—γκερδάνη, ἥς ὁ κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος πολλαπλῶς δρᾶσας ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους *Μιχαλάκης βέης* ἦτο εἷς ἐκ τῶν ἐκτελεστῶν, ἔχει ὡς ἑξῆς: «οἱ δὲ ἐνασκούμενοι ταῖς ἱεραῖς ταύταις μοναῖς συνάδελφοί μου θέλουν καταγράψαι εἰς τὰς *παρορησίας των* διὰ νὰ μνημονεύουν εἰς τὰς ἱεράς των τελεαίς τὸν ὀνόμαί μου *Νικοδήμον γονέων καὶ ἀδελφῶν*».

Σελ. 335 σημ. εἰς τοὺς χρ. τοῦ Σ. γραπτέον καὶ εἰς τοὺς χρ.

» 356	στίχ. 15	μεγάλαλην	»	μεγάλην
» 357	» 24	ἄσπρα 605	»	ἄσλάν. 605
» »	» »	τὸ τόκο	»	τὸ Τόκο
» 358	» 6	ἄσπ. 90	»	ἄσλ. 90
» »	» 13	ἄς. 160	»	ἄσλ. 160
» »	» 15	τόκον	»	Τόκον
» »	» 23	6004	»	600
» »	» 25	ἄς. 100	»	ἄσλ. 100

» » σημ. 1 προσθετέον: Τὸ *ἄσλάνιον* ἦτο ἰσοδύναμον πρὸς τὸ γερὸν γρόσιον καὶ ἀνακατεστάθη ὁλοτελῶς σχεδὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 18 αἰῶνος ἐν τοῖς λογαριασμοῖς. Τὸ γρόσιον εἶχε 40 παράδες, ὁ δὲ παρὰς 3 ἄσπρα, ἄρα τὸ γρόσιον (ἄσλάνιον) εἶχεν 120 ἄσπρα.

Σελ. 366 σημ. Ἰ. σερὰν γραπτέον σερὰι

Εἰς τὰς ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν παρατηρήσεις τῆς διευθύνσεως τοῦ περι-
οδικοῦ ἔχω ν' ἀντιπαρατηρήσω τινά.

α') Τὸ *Μέγας* ἀπέδωκα εἰς τὸ Οὐῆς μετὰ πολλὴν σκέψιν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ *ἱερομνήμων*, διότι ὁ Κωδηνὸς ἐνῶ μνημονεύει *μέγας* *δομέστικος* λέγει ἀπλῶς *ἱερομνήμων*, ὅπερ ἐρμηνεύει. Ἄλλως τε τὸ *maximus* εἶναι *μέγιστος*—*πρώτος* καὶ οὐχὶ *μέγας*. Πρὸς δὲ κατὰ τὸ ἀκόλουθον ἐν τῇ ἐπιγραφῇ *δομέστικος μέγας* ἔδει νὰ ρηθῇ *ἱερομνήμων μέγας* καὶ οὐχὶ *μέγας ἱερομνήμων*, ἐξ οὗ προέρχεται καὶ ἡ σύγχυσις.

β') Τὸ Οὐῆς παράγω ἐκ τοῦ Οὐῆμος (Vejus), ὅπερ παρὰ ποιηταῖς εἶναι εὐχρηστον ἀντὶ τοῦ Vejens—Vejentanus· δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ Vejens μετασχηματισμὸς του κατὰ τὸ Valens, *Οὔαλης*, *Ve-jens*—*Οὔηης*—*Οὐῆς*.

γ') Τὸ ὄνομα *Κρηνίς* εἶναι μετάφρασις τοῦ Μπουναρτζήκ. Ὁ Τσου-
καλᾶς πρῶτος καλεῖ τὸν λόφον οὕτω (σελ. 11, § 15). Ἐγὼ υἱοθετῶ τὴν

γνώμην τοῦ ἱστοριογράφου τῆς πόλεως καὶ ὑποθέτω ὅτι εἶναι ἀρχαία προσωνυμία τοῦ λόφου στηριζόμενος εἰς σύγχυσίν τινα τῆς Ἀν. Κομνηνῆς, ἣτις διέτρωπε πολὺν χρόνον ἐν τῇ πόλει μετὰ τοῦ πατρός της αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Αὕτη λέγει : «Πολίχνιον δὲ ἦν τὰ πρῶτα καὶ πρὸ Φιλίππου Κρηνίδες ὀνομαζόμενον, παρ' ἐνίων δὲ Τριμοῦς» (XIV, 8).

Ἀναμφιβόλως ἡ Κομνηνὴ ποιεῖται σύγχυσιν τῆς Φιλίππουπόλεως καὶ τῶν *Φιλίππων*, οἵτινες ἐκαλοῦντο *Κρηνίδες* πρὸ τῆς ἀνακτίσεώς των ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. Εἰς τὴν σύγχυσιν ὅμως δ' αὐτήν, ὑποθέτω, ὅτι κατήνησε πιθανῶς ἕνεκα τῆς ὑπαρχούσης τότε προσωνυμίας τοῦ λόφου *Κρηνίς* ἢ *Κρηνίδες* ἕνεκα τῶν ἀειροδῶν ἐπ' αὐτοῦ δύο πηγῶν.

δ') Περὶ τῆς βουστροφηδὸν ἐπιγραφῆς, ἀντεγράφη πιστῶς, διότι εἶναι καθαρά ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ ἀμφορέως, ὃν κακῶς ἔγραψα *ἑδρία*, ὡς παρετήρησα νῦν εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Gühl und Kroner *Das Leben der Griechen und Röm.* Ἡ χρῆσις τοῦ Ε ἀντὶ Η ἐν ἐπιγραφαῖς μετὰ τοῦ Ἰωνικοῦ ἀλφαβήτου δὲν ἀποκλείεται. Δὲν ἔχω τὸ C. I. G. ὅπως βεβαιώσω τοῦτο. Τοῦτο ὑπάρχει μόνον εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν ἱνστιτούτον Σόφιας καὶ μοι εἶναι ἀπρόσιτον. Ὅταν λειτουργήσῃ ἡ αὐτόθι βιβλιοθήκη καὶ τὸ μουσεῖον θὰ φωτογραφίσω τὸν ἀμφορέα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν καὶ θὰ σὰς ἀποστείλω τὰς φωτογραφίας.

ε') Εἰς τὸ ἐπιτύμβιον τῆς Καίνιδος δὲν κλονίζεται ἡ ἀνάρησις μου «ἀπὸ σῶς κίνθων παρόδους τὸ σῆμα» διότι ἐν τῷ λίθῳ σφύζεται εὐδιάκριτος παρὰ τῷ Ω ἡ ἀνωθι ὀριζογία κεραία τοῦ Σ. Ὑποθέτω ὅτι ὁ ποιητὴς ἐσχημάτισε ρῆμα ἀποπαρόδευω=παροδεύω ἀπομακρυνόμενος, μοναδικὸν κατὰ τὸ παρόν, ἀλλ' ἐκφραστικόν, καὶ ἐχώρισεν αὐτὸ κατὰ τμήσιν ὡς συμβαίνει παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Προβλ. τὰ μεταγενέστερα σύνθετα ἐκ δύο καὶ ἐκ τριῶν προθέσεων ρήματα, ὑπεξαναδύομαι, ὑπεξελαύνω, ὑπερεισέρχομαι, ὑπερεκνίω κτλ.

ς') Ἐν τῇ ἐξ Ἀπολλωνίας ἐπιτυμβίῳ ἐπιγραφῇ δὲν τίθεται τὸ ὄνομα τοῦ : *Πολύνακτος Κύρσα*, διότι οὗτος ἔζη καὶ ἔκαμε τὸ μνήμα τοῦ πατρός του, τῆς μητρός του καὶ τοῦ τέκνου του, ὅπερ ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του. Τοῦτο εἶναι ἀρίδην καὶ ἐγγραφὴ ὑπ' ἐμοῦ, τ. ἔ. ἐν τῷ τάφῳ ἐτάφησαν ὁ *Κύρσας Πολύνακτος*, (πατὴρ τοῦ Πολύνακτος Κύρσα), ἡ Ὑβρεῖς *Ξέρξου θυγάτηρ, Κύρσα γυνή* (μήτηρ Πολύνακτος Κύρσα) καὶ ὁ *Κύρσας Πολύνακτος* (ἔγγονος τοῦ Κύρσα Πολύνακτος καὶ υἱὸς τοῦ Πολύνακτος Κύρσα, ζώντος εἰσέτι).

ζ') Τὸ ἐπίθετον *μέγας* εἶναι λίαν εὐχρηστον ἐν πατριαρχικῇ γλώσσῃ ἐπὶ τουτοκρατίας ὡς : μέγας χαρτοφύλαξ, διδάσκαλος, διερχομενός, λογοθέτης κτλ.

Εἰς τὴν μελέτην Β. Μυστακίδου διορθωτέα τὰ ἐξῆς :

Σελ. 308 στίχ. κλίτει » κλίτει

» 312 ἐν § 30 προσθετέον κάτωθι 30β

» 321 ἐν σημ. 1 στίχ. 1 διόρθου « Ἀργυροπούλεια ».

* *

Ἐντύπωσιν μὲ ἔκαμαν τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Κ. Μυρτίλου στὸ τελευταῖα «Θρακικά» στὴν σελ. 23 πού οἱ παλιοὶ προπάτορές μας συνήθιζαν νὰ χαραῖζον ἀπάνου στίς ἐπιτύμβιες πλάκες τὰ ὀνόματά των καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων πού ἐθάπτοντο στὸ ἴδιον μνήμα, ἢ ἀπηγόρευον νὰ ταφῇ ἄλλος. Τέτοιες πλάκες εἶδα στὰ μέρη μας σ' ἓνα τουρκικο χωριό, πού τὴν εἶχαν ἀγοράσει οἱ Τούρκοι ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἀπολλωνιάδα καὶ τὴν εἶχαν ἀπάνου στὴν βρύση τοῦ χωριοῦ τους. Νὰ ἡ ἐπιγραφή της :

«Μηνοφάνης Ἀπολλωνίου τοῦ Θεαγένους

ζῶν ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ τα τα (ε)

τὸ μνημεῖον ὃ πρὸς τοὺς ἀπογόνους οὐκ ἔσται».

Ἔπειτα καὶ ὁ τύπος τῆς ἐπιγραφῆς στὴ σελ. 22 «Ἀγαθὴ τύχη...» πού ὅμοια μ' αὐτὴν ὑπῆρχε καὶ στὴν Ἀπολλωνιάδα Προύσης καὶ τὴν διέσωσεν ὁ ἐκ Ζαγοράς Πηλίου ἱστοριογράφος Καλλίνικος ὁ Γ' σ' ἓνα βιβλίο του πού βοῖσκειται στὴ βιβλιοθήκῃ Ζαγοράς ἔχει ἔτσι : «Ἀγαθὴ τύχη Αὐτοκράτορι Καίσαρι Αὐρηλιανῷ Ὀλυμπῷ σωτῆρι καὶ κτίστῃ»,

* *

Γιὰ τὸ αἶνιγμα 21 τοῦ συναδέλφου Κ. Παπαϊωαννίδου στὴ σελ. 174 ἔχω νὰ παρατηρήσω τοῦτο. Καὶ σὲ μᾶς εἶνε τὸ αἶνιγμα αὐτὸ ἀλλ' ἔτσι :

Εἶμαι μήτηρ τοῦ πατρός μου

τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ τεχθὲν

ἀδελφός καὶ ἑγγονός μου.

Ἐπὶ ἀγεννήτου παιδός

καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ

σύ καθεύδεις κ. πρόεδρε.

Ἡ λύσε μου τὸ αἶνιγμα

ἢ δός μου τὸν υἱόν μου

τὸν ἄνδρα τῆς μητρός μου.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μύθου ἡ ἰδία.

Βέβαια. Ὅταν ἡ κόρη θηλάζει τὸν πατέρα της λέγεται «μήτηρ τοῦ πατρός της» τὰ παιδιὰ τοῦ πατέρα της εἶνε καὶ ἀδελφία της, ἀλλὰ καὶ ἑγγόνια της. Τὸν πατέρα της δὲν τὸν γέννησε ἡ κόρη, γι' αὐτὸ καὶ λέγει «ἐπὶ ἀγεννήτου παιδός» «καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ» ἡ κόρη ἔγεινε μητέρα τοῦ πατέρα «σύ καθεύδεις κ. πρόεδρε» δηλ. κοιμᾶσαι, ἀδιαφορεῖς, δὲν

καταλαβαίνεις, «ἢ λύσε τὸ αἷνιγμα κτλ.» ἐννοοῦνται. Καὶ νομίζω πὺ καλὰ ταιριάζει ἔτσι καὶ ἀκολουθεῖ τὴν φυσικότητά του τὸ αἷνιγμα, παρὰ τοῦ λέγει ὅτι, ὁ βασιλεὺς ἔπνευε ἔπνον ἐξαχθέντα ἐκ τῆς κοιλίας τῆς νεκρᾶς ζῶντα καὶ τὸ δέσμα τῆς μητρὸς μεταχειριζομένου ἀντὶ σέλας, ὅπως διόλου τερατώδες.

* *

Πολλὴν ὁμοιότητα παρατηρῶ, στίς Σαρανταεκλησιώτικες λέξεις μετὰ τις δικές μας Κουβουκλιώτικες. Οἱ λέξεις, τὶ ζορέχω, ζαμακῶνω, ζουποῦνε, ζαραφούχτ, καμτσουρίζω, κενῶνω, κηγκατίζω, καταπόδ', καταποδνός καὶ ἄλλες πολλὲς ἀκόμη, εἶνε καὶ σὲ μᾶς μετὰ τὴν ἰδίᾳ σημασίᾳ ποὺ δὲν τις εἶδα σὲ ἄλλα μέρη ὅπου καὶ ἂν γύρισα. Ἐπειτὰ ἡ κατάληξις—να στὸ γ' πρόσωπο τῶν ρημάτων, ἑκατσάνα, ἑφαγάνα, διάβκανα, ἥοτανα κλπ. εἶνε πολὺ συνηθισμένη καὶ σὲ μᾶς. Τὶ συμβαίνει καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω.

B. N. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

* *

Ὁ συνεργάτης τῶν «Θρακιῶν» κ. Κ. Παπαϊωαννίδης ἀποστέλλει ἡμῖν τὴν ἐξῆς προσθήκην εἰς τὴν μελέτην του «Περὶ τοῦ φυσικοῦ λιμένος τῆς Σωζόπολεως» τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὰ παρόντα τεύχη Γ' καὶ Δ' καὶ εἰς τὸ μέρος τῆς περιγραφῆς τοῦ μεγάλου νησιοῦ «Αἶς—Γιάννης καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ μοναστηρίου Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ» σ. 284—285.

Περὶ τῆς νήσου καὶ τῆς μονῆς ταύτης ὁ ἐκ Πάτμου Ἰάκωβος ὁ Μιλοῦτης γράφει κατὰ τὸ 1588. . . . Ἀπὸ τὴν Ἀγαθούπολιν εὐρίσκομε ἕτερον χώρα ὀνομαζομένην Σωζόπολιν καὶ εἰς τὴν Σωζόπολιν ἐγγὺς ἔστι νήσος. Τὸ κύκλος τῆς νήσου μικρὸς, ἕως ἑνα τέταρτον ἀπὸ μίλι Ἰταλικό. Καὶ ἔστι τῆς νήσου ἑστὶ μοναστήριον ὡραιότατον καὶ θαυμάσιον, τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου προφήτου Προδρομοῦ καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, γενόμενον ὑπὸ τῶν παλαιῶν βασιλέων. Καὶ ὑπάρχουσι πολλοὶ καλόγεροι Ἕλληνες ἕως τὴν σήμερον, ἀλλὰ καὶ τὸ μοναστήριον ὑπάρχει πολλὰ πλούσιον. Ἀπὸ τὸ μοναστήριον ἐγγὺς εὐρίσκομε πόλιν Ἀχιλό. . . (ἐκ τοῦ ὁδοιπορικοῦ Ἰακώβου Μιλοῦτη ἀποκειμένου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Τυβίγγης).

* *

Ἐκ τῶν ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ Ἀντιτύπου Περινηδιακοῦ δημοσιευθεῖσων εἰκόνων 1—4, αἱ μὲν δύο πρώται (1—2) εἶναι νέαι φωτογραφίαι τῆς κεφαλῆς, αἱ δὲ ἄλλαι (3—4) εἶναι παλαιαὶ εἰλημμέναι ἐκ τοῦ Γαλιζοῦ κειμένου.

* *

Εἰς τὸν πίνακα τῶν κατατεθειμένων ἐν τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀρχιγενεῶν Ἐκπαιδευτηρίων σελ. 384 δεῖν νὰ

προστεθῇ εἰς τὸ β' στίχ. 4 ὀφειλόμενοι τόκοι εἰς στήλην : Συνολικὴ ἀξία εἰς δρ. 141.20.

Εἰς τὴν Β' ἐν τῷ ταμείῳ τίτλων πρὸς φύλαξιν ἐτησίᾳ πρόσοδος τὸ 13 γὰ διορθωθῇ 12. Ἐν τέλει δὲ γὰ προστεθῇ : Σύνολον 1.133.739.10.

* *

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐν τῷ παρόντι τόμῳ (σελ. 275—285) δημοσιευόμενας ἐπιγραφὰς Αἴνου, ὅρα καὶ τὸ Δελτίον τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τευχ. Η' σελ. 8 καὶ 13.

* *

Εἰς τὸ 12ον τραγοῦδι τῆς συλλογῆς Λαμπουσιάδου σελ. 417—418, στίχ. 17 ἀντὶ *Κουγιουμιζῆ* ἀνάγνωθι *Κουγιουιζῆ*.

Ἡ δὲ μετάφρασις τῶν τουρκικῶν στίχων ἔχει ὡς ἑξῆς :

Στίχ. 17—18 Πηγαδᾶς γίνομαι, ἐγὼ σὲ βροίσκω.

» 27—28 Ἐνας κυνηγὸς » »

» 35—36 Ναύτης » » »

» 44—45 Ψαράς » » »

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι τὸ χρονικὸν ὄριον πρὸς ὑποβολὴν ἐργασιῶν εἰς τὸν Β' Λαογραφικὸν καὶ Γλωσσικὸν διαγωνισμόν τῶν «Θρακικῶν» παρατείνεται μέχρι τέλους Ἀπριλίου τοῦ 1930.